

че е дохождалъ у Враца, жалъ ны е, че не дойде и тука да се видиме, но здраве да е. — Юнка вече не можахме вече да е търпиме. Нейните едепсизлици и лошо поведеніе не ся исказуватъ; кога си дойдеме, Ката ще изприкажа сичко на сестра ѝ. Но какво и да е, ето днеска е испращаме съ бае Патъ до Орханіето, а онъ отъ тамо ще Ви е испрати, та кога пристигне, предайте е на родо ѝ. На бабако целуваме я и Ката, и децата ръцете; всичките други поздравляваме и братски цѣлуваме.

За днеска толко.

Вашъ братъ Илія

Отъ Ангелаки имате ли извѣстіе? У Враца има ли каруцы съ конѣ, защото тука нема. Ако има, явете ми, за да ви пишемъ, кога да ми ги пратите, да се пренесеме у Враца.

(Арх. отд. на Соф. Н. библ. II. В. 1938).

г. Избиране на София за българска столица

София бѣ опредѣлена за българска столица не случайно. Следнитѣ документи, предимно отъ български източникъ, сочатъ София редовно като главенъ градъ или единъ отъ главнитѣ градове на България презъ XIX вѣкъ. Срѣдищното мѣсто на София срѣдъ българскитѣ етнографски предѣли опредѣляше предварително нейното бждеще значение въ освободената държава. Голѣма заслуга има проф. М. Дриновъ, че настоя върху това обстоятелство, та София бѣ избрана за столица на България, (вж. А. Иширковъ, София по време на освобождението. Юбилейна книга на градъ София 1878—1928, с. 59—61). Привеждаме въ хронологически редъ мненията на нѣколцина българи и чужденци преди освобождението.

12. Неофитъ Бозвели

Краткое политическое землеописание за обѣщеніе На Болгарското Младенчество. Напечатано съ одобреніемъ и иждивеніемъ Его Свѣтлости Кнѣза Сербскаго Милоша Теодоровича Обреновича, на даръ оучающей Болгарской юности: Благословеніемъ же преосвященнѣйшаго Сербіи Митрополита Господина Петра. И изданно: отъ Неофута архимандрита Хілендарца, родомже Котлаца. Часть пѣтая. Въ Крагуевцѣ, Оу Кнѣжеско-Сербской Типографіи 1835, с. 25.

Софія, первенствующій градъ край рѣка Бѣла; при разваленіето на Средца града, който е прочѣтъ за бывшаго собора въ л. г. 347го, за да съдѣтъ списателствата на св. Аѳанасіа противъ аріаните. Тоа градъ е оу едно широкопространно поле, въ радостно мѣстоположеніе, близо тече и Искра рѣка, близо е и Витоша планина, която е прочѣтна за разныте си рѣды и драгоцѣнни камены; послѣ же Терновското превзѣтіе станалъ и градъ царствующій, за то сѣ нахождатъ многіи древни останки; оу него има 8 церкви, митропола, храмъ св. Квѣриаки, оу който лежатъ св. мощи на св. краля